

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสัตว์เลี้ยงในฟาร์ม เพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน และพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ โดยใช้วิธีการสอนแบบโพนิกส์ วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดม่วงงาม จังหวัดเพชรบุรี

ปติตตา แสนกล้า¹

วีรวัฒน์ จันทรัตน์²

วันที่รับบทความ: 22 มิถุนายน 2566
วันแก้ไขบทความ: 25 สิงหาคม 2566
วันที่ตอบรับบทความ: 26 สิงหาคม 2566

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังเรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบโพนิกส์ เรื่อง สัตว์เลี้ยงในฟาร์ม วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดม่วงงาม จังหวัดเพชรบุรี (2) เพื่อประเมินทักษะการอ่านของนักเรียนหลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบโพนิกส์ เรื่องสัตว์เลี้ยงในฟาร์ม วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดม่วงงาม จังหวัดเพชรบุรี และ (3) เพื่อประเมินพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดม่วงงาม จังหวัดเพชรบุรี กลุ่มประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 2 โรงเรียนวัดม่วงงาม จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย (1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบโพนิกส์ (2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ (3) แบบประเมินทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ และ (4) แบบประเมินพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิจัยคือ มีสถิติพื้นฐานซึ่งประกอบไปด้วยค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สถิติอ้างอิง T-test

ผลการวิจัย พบว่า (1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนแบบโพนิกส์มีคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (2) ผลการประเมินทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบโพนิกส์ พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยการสอนแบบโพนิกส์มีผลการประเมินทักษะการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 8.08 และ (S.D = 0.79) อยู่ในระดับดี (3) การประเมินพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบโพนิกส์ พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยการสอนแบบโพนิกส์มีผลการประเมินพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้หลังเรียนมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 15.29 และ (S.D = 2.39) อยู่ในระดับดี

คำสำคัญ: การพัฒนาทักษะการอ่าน; วิธีการสอนแบบโพนิกส์; พฤติกรรมใฝ่เรียนรู้

ประเภทบทความ: บทความวิจัย

¹นักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตร สาขาวิชาชีพครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

38 หมู่ 8 ถนนหาดเจ้าสำราญ ตำบลนาุ้ง อำเภอมือง จังหวัดเพชรบุรี 76000, ประเทศไทย

ผู้รับผิดชอบบทความ อีเมล patitta.sae@mail.pbru.ac.th

²อาจารย์ ดร., คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

38 หมู่ 8 ถนนหาดเจ้าสำราญ ตำบลนาุ้ง อำเภอมือง จังหวัดเพชรบุรี 76000, ประเทศไทย

Development of Learning Achievement About on the Farm Unit to Develop Reading and Learning Behavior Skills by Using Phonics Teaching Methods. English for Grade 2 Students, Wat Muang Ngam School, Phetchaburi

Patitta Saenkla¹

Weerawat Jantarattana²

Received: 22 June 2023

Revised: 25 August 2023

Accepted: 26 August 2023

Abstract

The purposes of this research were to; (1) compare learning achievement of primary 2 students before and after learning with phonics teaching methods about on the farm unit (2) assess reading skills of primary 2 students with phonics teaching methods about on the farm unit and (3) assess learning behavior of primary 2 students with phonics teaching methods about on the farm unit, The research demographics of 8 primary 2 students of Wat Muang Ngam School in Phetchaburi province The research instruments were (1) lesson plans by using phonics teaching methods (2) learning achievement test (3) English reading skills assessment and (4) learning behavior assessment. The statistics used for data analysis were percentage, mean, standard deviation and t-test.

The findings of this research were as follows: (1) The learning achievement of primary 2 students after implementing phonics teaching methods were higher than that of before at the .01 level of statistical significance. (2) The English reading skills of primary 2 students after implementing with phonics teaching methods the average reading skills in English after learning were 8.08 and S.D = 0.79, were good. (3) The English learning behavior of primary 2 students after implementing with phonics teaching methods the average learning behavior in English after learning were 15.29 and S.D = 2.39, were good.

Keywords: Reading Skills; Phonics Teaching Methods; Learning Behavior

Type of Article: Research Article

¹Certificate Program in Teacher Profession Faculty of Education Phetchaburi Rajabhat University

38 Moo8 Nawung Subdistrict, Mueang District, Phetchaburi Province 76000, Thailand

Corresponding Author Email: patitta.sae@mail.pbru.ac.th

²Lecturer Dr., Faculty of Education, Phetchaburi Rajabhat University

38 Moo8 Nawung Subdistrict, Mueang District, Phetchaburi Province 76000, Thailand

บทนำ

สังคมโลกของเราในปัจจุบันมีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็วในทุกด้านและทุกรูปแบบ เพื่อให้ทันต่อความต้องการของทรัพยากรมนุษย์ การติดต่อสื่อสารจึงเป็นสื่อกลางสำคัญในการเชื่อมโยงระบบการพัฒนาในทุกรูปแบบของสังคม ภาษาอังกฤษจึงได้ชื่อว่าเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันทั่วโลก เพื่อให้ประชากรในทุกประเทศสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องและได้รับการพัฒนาได้อย่างเท่าเทียมกัน จากความสำคัญต่อการพัฒนานี้ ภาษาอังกฤษจึงถูกกำหนดให้มีการจัดการเรียนการสอนภาคบังคับตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เพื่อให้ผู้เรียนซึ่งเป็นประชากรที่จะเติบโตไปเป็นกำลังหลักของประเทศได้มีความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษ ทั้ง 4 ทักษะพื้นฐาน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะทักษะการอ่าน ที่เป็นหนึ่งในทักษะพื้นฐานที่ควรเริ่มต้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ซึ่งจะสามารถต่อยอดพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้านต่าง ๆ ได้อย่างครบถ้วน

ในปัจจุบัน พบว่า ผู้เรียนที่เรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษ ยังมีข้อบกพร่องทางการอ่าน การสะกดคำศัพท์และการเขียนประโยค เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ท่องจำ ซึ่งผู้เรียนจะสามารถจดจำได้เพียงระยะเวลาสั้น ๆ เท่านั้น จึงจำเป็นต้องให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เสียงของตัวอักษร เพราะสมองของมนุษย์สามารถรับรู้หรืออ่านตัวอักษรในรูปแบบการออกเสียงโฟนิกส์ได้มีประสิทธิภาพกว่าในรูปแบบภาพหรือตัวหนังสือ (ทรงพจน์ สุภาผล, 2557) ผู้เรียนจึงมีความจำเป็นที่ต้องได้เรียนรู้ถึงหน่วยเสียงของตัวอักษรต่าง ๆ ที่ประกอบเป็นคำศัพท์และประโยคเพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษต่อไป

ปัจจุบันนี้ในประเทศไทยได้นำวิธีการเรียนรู้จากประเทศอเมริกาที่ผ่านการวิจัยโดยนักการศึกษาด้านการสอนภาษาต่างประเทศที่ให้ความสำคัญกับการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ในงานวิจัยมีผลรายงานว่า ในช่วงวัยระดับประถมศึกษาเป็นช่วงที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และจดจำภาษาจากการเลียนเสียงคำและประโยคได้เป็นอย่างดี ส่งผลให้ผู้เรียนและพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งทักษะการอ่านเป็นอีกหนึ่งทักษะสำคัญและผู้เรียนได้เรียนรู้มากกว่าทักษะอื่น ๆ (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2532) การอ่านจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะพัฒนาผู้เรียนไปสู่ความสำเร็จในอนาคตได้ ถึงอย่างนั้นการอ่านก็ยังเป็นปัญหาสำคัญของระบบการศึกษาในประเทศไทย เพราะความแตกต่างของระบบเสียงในภาษาไทย และภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกัน ในภาษาต่างประเทศนั้น การท่องจำคำศัพท์เพียงอย่างเดียวไม่สามารถทำให้ผู้เรียน เรียนรู้และทำความเข้าใจถึงการออกเสียงและการเชื่อมโยงตัวอักษรได้ ส่งผลให้ไม่มีความเข้าใจในการอ่าน ไม่กล้าสะกด และออกเสียงคำศัพท์ รวมไปถึงไม่สามารถจำความหมายคำศัพท์ที่ออกเสียงนั้นได้อีกด้วย

ผู้สอนจึงควรเน้นย้ำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ครบถ้วน ผ่านระบบการสอนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพ ส่งเสริมให้ผู้เรียนอ่านออก เขียนได้ซึ่ง มี 7 องค์ความรู้ (อินทิรา ศรีประสิทธิ์, 2552) ได้แก่

1. องค์ความรู้ที่เกี่ยวกับการสอนให้ได้ยินรับรู้ (Phonemic Awareness) ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักจัดการกับทุกหน่วยเสียงของภาษาอังกฤษที่เป็นส่วนประกอบของคำและพยางค์
2. องค์ความรู้ที่เกี่ยวกับการเชื่อมโยงตัวอักษรกับหน่วยเสียง (Phonics) ซึ่งมีความสัมพันธ์แบบที่ทำนายได้ ทำให้ผู้เรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้ด้วยการถอดรหัส ตัวอักษร ของภาษาเขียนให้เป็นหน่วยเสียง

3. การพัฒนาคำศัพท์ (Vocabulary Development) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความเข้าใจในบทอ่านเมื่อผู้อ่านพบคำใหม่นอกจากจะอ่านได้อย่างถูกต้องอย่างคล่องแคล่วแล้วจำเป็นที่จะต้องเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านถ้าไม่เช่นนั้นเขาต้องใช้กลยุทธ์อื่นเช่นศาสตร์แห่งการเดาจากบริบทของประโยคเพื่อที่จะเข้าใจความหมายของคำศัพท์นั้น

4. ความสามารถในการอ่านอย่างถูกต้องและชด้อยชดคำ (Reading Fluency) ด้วยความคล่องแคล่วและความรู้สึกเนื่องจากความสามารถในการอ่านอย่างถูกต้องและคล่องแคล่วเปรียบเสมือนสะพานที่เชื่อมระหว่างการเรียนรู้คำกับความเข้าใจ

5. ความเข้าใจในบทอ่านเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่สลับซับซ้อน (Reading Comprehension) ผู้อ่านจะเข้าใจบทอ่านได้ จำเป็นต้องพึ่งทักษะในการรับรู้คำและคำศัพท์ การอ่านอย่างคล่องแคล่วไม่ตะกุกตะกักและการติดตามบทอ่านเพื่อที่จะเข้าใจสิ่งที่อ่านนั้นอย่างถ่องแท้

6. ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ทักษะที่พัฒนาให้ผู้เรียนได้เขียนจากความเข้าใจในการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจและแสดงออกผ่านการเขียนได้อย่างถูกต้อง (Writing)

7. ความสามารถอย่างเต็มขั้นของการอ่านออกเขียนได้ (Full Literacy) ผู้เรียนสามารถใช้ทักษะทั้งการอ่านและเขียนได้เกือบเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

ซึ่งระบบการศึกษาในประเทศไทย ส่วนใหญ่ให้นักเรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยข้ามขั้นตอนที่ 1 และ 2 ไปรวมไปถึงการเลือกใช้วิธีการท่องจำส่งผลให้ผู้เรียนไม่ได้เกิดการเรียนรู้จากความเข้าใจพื้นฐานการออกเสียงของตัวอักษร หรือโฟนิกส์ ดังนั้นในการใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ จำเป็นต้องคำนึงถึงวิธีการที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจและออกเสียงคำ รวมไปถึงการทราบความหมายของคำได้อย่างถูกต้อง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของกระทรวงศึกษธิการกำหนดให้นักเรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ 8 ประการ ประกอบด้วย รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ซื่อสัตย์สุจริต มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ อยู่อย่างพอเพียง มุ่งมั่นในการทำงาน รักความเป็นไทย และมีจิตสาธารณะ ซึ่งสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษธิการกล่าวถึงความสำคัญของพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ว่า คุณลักษณะใฝ่เรียนรู้เป็นลักษณะที่สังคมต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนในด้านคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม จิตสำนึกสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษธิการ, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2563) ซึ่งพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้นี้เป็นคุณลักษณะที่ควรส่งเสริมให้ผู้เรียนรักการเรียนรู้ ชอบศึกษาแสวงหาความรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถปรับตัวและอยู่ในสังคมแห่งการเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 นั้น จัดอยู่ในช่วงวัย 6-12 ปี ซึ่งเป็นวัยแห่งการเตรียมพร้อมทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ถ้าเด็กได้รับสิ่งแวดล้อมที่ช่วยส่งเสริมพัฒนาการของเด็กทุก ๆ ด้าน เด็กก็จะสามารถปรับตัวให้เข้ากับประสบการณ์ใหม่หรือสิ่งแวดล้อมใหม่ได้อย่างราบรื่น เด็กในวัยนี้จะมีการเรียนรู้เพิ่มขึ้น รวมไปถึงการปรับตัวเพื่อเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน (บุษกร โยธานัก, 2555) จนในบางกรณีส่งผลให้การจดจ่อกับเพื่อนมากเกินไปก่อให้เกิดพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ลดลง จนมีผลกระทบด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ตามมาในที่สุด เมื่อพิจารณาจากสภาพปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษ ความบกพร่องด้านพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้และวิธีการสอนแบบโฟนิกส์แล้ว จึงทำให้ผู้วิจัยทำการศึกษาและพัฒนา

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนให้มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพและเพื่อเป็นแนวทางในการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เรื่อง สัตว์เลี้ยงในฟาร์ม วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดม่วงงาม จังหวัดเพชรบุรี
2. เพื่อประเมินทักษะการอ่านของนักเรียนหลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เรื่อง สัตว์เลี้ยงในฟาร์ม วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดม่วงงาม จังหวัดเพชรบุรี
3. เพื่อประเมินพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดม่วงงาม จังหวัดเพชรบุรี

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา ผู้วิจัยใช้การจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์เป็นเนื้อหาในหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง สัตว์เลี้ยงในฟาร์ม (On the Farm) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 8 ชั่วโมง

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดม่วงงาม จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนทั้งหมด 8 คน

ขอบเขตด้านตัวแปรที่ศึกษา ตัวแปรต้น ได้แก่ การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ตัวแปรตาม ได้แก่ (1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (2) ทักษะการอ่าน และ (3) พฤติกรรมใฝ่เรียนรู้

ประโยชน์ที่รับจากการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดม่วงงามที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์มีทักษะด้านการอ่านภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น
2. เป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจศึกษาค้นคว้าและพัฒนากิจการการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ต่อไป

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีการสอนแบบโฟนิกส์

โฟนิกส์ คือ วิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยหลักการออกเสียงและการประสมอักษร A-Z ทั้ง 26 ตัว อย่างเป็นขั้นตอน โดยลักษณะเด่นของการเรียนโฟนิกส์ คือ การเรียนระบบของเสียงของตัวอักษรในภาษาที่มีกฎเกณฑ์ต่าง ๆ แต่ละอักษรจะมีเสียงเฉพาะตัว เรียกว่า “หน่วยเสียง (Phoneme)” ซึ่งนักเรียนจะต้องจดจำหลักการออกเสียงของอักษรแต่ละตัวให้ได้ก่อน แล้วจึงเริ่มประสมอักษรอย่างง่ายไปจนถึงการประสมอักษรที่มีความยากและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น (โฟนิกส์คืออะไร, 2557) นักการศึกษาและหน่วยงาน

ทางการศึกษาได้ให้คำจำกัดความของวิธีโฟนิกส์ ดังนี้ โฟนิกส์เป็นระบบเสียงในภาษาที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูป ตัวพยัญชนะ เสียงสระ เป็นระบบที่นำมาใช้ในการสอนอ่านออกเสียงผู้เรียนจะสามารถออกเสียงได้โดยสังเกตความสัมพันธ์ระหว่างรูปและเสียงตัวอักษร

โฟนิกส์ เป็นระบบเสียงของตัวอักษรในภาษาซึ่งแต่ละตัวมีเสียงเฉพาะของตัวเอง การอ่านออกเสียงผู้เรียนจะต้องศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและรูปร่างของตัวอักษรนั้น ๆ การออกเสียงมีกฎเกณฑ์ทางภาษาบ่งบอกชัดเจนว่าตัวอักษรแต่ละตัวจะมีเสียงใดและเมื่อสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนไปตัวอักษรนั้น ๆ จะมีเสียงใด (ก็ก่อ พิสุทธิ์ และกัลยรัตน์ ชาววันดี, 2561)

วิธีโฟนิกส์เริ่มต้นด้วยการสอนให้นักเรียนรู้จักแยกแยะหน่วยเสียงภาษาอังกฤษ หรือถอดรหัสเสียงซึ่งมีทั้งหมด 42 เสียง (Phonemic Awareness/Decoding) ก่อนที่จะอ่านเป็นคำและเมื่อเอาหน่วยเสียงมาเชื่อมกับตัวอักษร (Letter Sound Correspondence หรือ Phonics) นักเรียนก็สามารถที่จะอ่านเป็นคำได้ง่ายดายและขัดถ้อยขัดคำการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์ต้องสอนอย่างเป็นระบบเป็นลำดับตามขั้นตอนไม่ควรสอนแทรกไปกับบทอ่านหรือบทสนทนา ผลสรุปนี้ได้รับการยืนยันจากงานวิจัยทางด้านการเรียนรู้ทางด้านสมอง (Brain-Based Learning/Neuron-Scientific Research) ของมหาวิทยาลัยเยล ที่ได้จากการทำการสแกนสมองของผู้เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการของโฟนิกส์ และวิธีการเดิมซึ่งงานวิจัยนี้ได้สรุปว่าวิธีการสอนโฟนิกส์ในรูปแบบดังกล่าวช่วยกระตุ้นเซลล์สมองทำให้สมองมีการสร้างเส้นใยสมองใหม่และใยสมองเดิมแตกตัวมีผลทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางด้านภาษาอังกฤษสูงเมื่อเปรียบเทียบกับการสอนด้วยวิธีอื่น (อินทรา ศรีประสิทธิ์, 2552)

สรุปได้ว่า วิธีการโฟนิกส์นั้นสัมพันธ์กับทักษะในการเรียนภาษาอังกฤษทุกทักษะไม่ว่าจะเป็น ฟัง พูด อ่าน เขียน และสะกดคำ ซึ่งเมื่อผู้เรียนแยกแยะหน่วยเสียงเป็นจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจ เวลาฟังเจ้าของภาษาพูด (Listening) เมื่อเข้าใจก็สามารถโต้ตอบได้ (Speaking) และเมื่อผู้เรียนพบคำใหม่ ก็ใช้หลักแยกแยะหน่วยเสียงอ่านได้ (Reading) ซึ่งเมื่อผู้เรียนอ่านได้ก็จะสามารถเขียนคำตามที่ได้ (Spelling และ Writing)

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้

พฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ หมายถึง การกระทำหรือการปฏิบัติตนของผู้เรียนในลักษณะใดก็ตามที่เป็นไปเพื่อการเรียนรู้ โดยครอบคลุมทั้งการเรียนรู้จากรายวิชาต่างในห้องเรียน และการเรียนรู้ จากแหล่งเรียนรู้ในโลกกว้าง อาทิ จากการอ่านหนังสือ การเรียนรู้ผ่าน E-learning การใช้ Application การเรียนรู้ผ่าน YouTube และการศึกษาตามอัธยาศัยต่างๆ ที่ยุคสมัย ปัจจุบันมีช่องทางเอื้ออำนวยให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงได้ เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2551) ได้กล่าวถึง ประเด็นนี้ว่า โลกแห่งการเรียนรู้ที่ไร้พรมแดนเช่นในปัจจุบัน ได้บีบคนยุคนี้ให้เข้าสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ ซึ่งหากบุคคล สังคม หรือสถาบันการศึกษาสามารถปรับตัวให้สอดคล้องและเท่าทันการเปลี่ยนแปลงของโลกได้ ก็จะสามารถนำพาตนเองสู่ความสำเร็จได้อย่างยั่งยืน ด้วยเหตุนี้เองการเตรียมพร้อมผู้เรียนยุคนี้ด้วยการส่งเสริมให้มีพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้จึงเป็นความจำเป็นของการจัดการศึกษาในยุคปัจจุบัน การศึกษาและการเรียนรู้เป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาประเทศ แนวคิดการสร้างผู้เรียนให้มีพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ (Active Learning Behavior) จึงได้ถูกกล่าวถึงอย่างมากในการจัด การศึกษาของศตวรรษนี้ และถือเป็นคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนในทุกช่วงวัย ตามที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดแนวทางการ

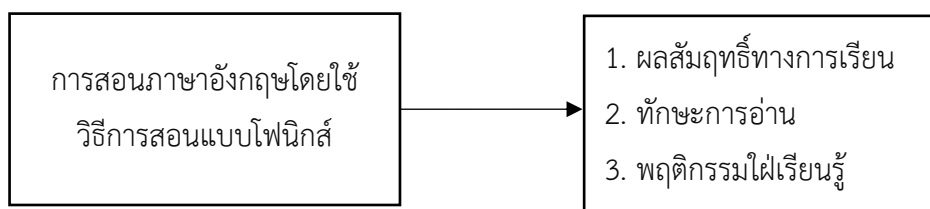

ปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. 2552-2561) ที่มีวิสัยทัศน์ส่งเสริมให้คนไทยได้เรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ และเพื่อให้คนไทยยุคใหม่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

สรุปได้ว่า การมีพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้จึงถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของนักเรียนในยุคสมัยนี้ แม้ว่าปัจจุบันผู้เรียนจะมีปัจจัยที่เอื้ออำนวยในการเรียนรู้มากขึ้น แต่ ผู้เรียนเองก็ต้องมีบุคลิกของการกระตือรือร้นใฝ่เรียนรู้อยู่เสมอ เพราะการที่บุคลิกที่ใฝ่เรียนรู้จะมี ความเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในอนาคตของผู้เรียน Guglielmino and Guglielmino (2003) ได้อธิบายถึง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ของผู้เรียนว่าต้องมาจากความพร้อม ของปัจจัย 2 ด้าน คือ (1) ความพร้อมด้านเทคนิคการเข้าถึง (Technical Readiness) คือ มีความรู้เกี่ยวกับวิธีการสืบค้น และรู้จักแหล่งข้อมูลสำหรับการเรียนรู้โดยใช้ช่องทางต่าง ๆ สามารถเข้าใจภาษาของแหล่งเรียนรู้ได้ดี และประการสำคัญต้องมีทัศนคติที่เป็นบวกต่อการใช้เทคโนโลยีหรืออุปกรณ์เพื่อการเรียนรู้ต่าง ๆ ด้วย และ (2) ความพร้อมทางด้านการเรียนรู้แบบนำตนเอง (Readiness for Self-Directed Learning) คือ มีความเชื่อมั่นว่าสามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง มีความคิดที่เปิดกว้างพร้อมที่จะเปิดโอกาสการเรียนรู้ให้ตนเองอย่างไว้อคติ สามารถรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเองโดยไม่จำเป็นต้องมีการบังคับ

กรอบแนวความคิดที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยสนใจศึกษาวิธีการสอนอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบโพนิกส์ จากแนวคิดดังข้างต้นจึงคาดว่าจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโพนิกส์จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่านและพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ของผู้เรียนดังกรอบแนวคิด

ภาพ 1 กรอบแนวความคิดที่ใช้ในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาในครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) แบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง (One Group Pretest-Posttest)

ประชากรในการวิจัย

กลุ่มประชากรของงานวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดม่วงงาม จังหวัดเพชรบุรีที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบโพนิกส์ หน่วยการเรียนรู้เรื่องสัตว์เลี้ยงในฟาร์ม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ประกอบไปด้วยขั้นนำ (Warm Up) ขั้นกิจกรรมการเรียนรู้ (Presentation) และขั้นสรุป (Wrap Up)
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ประจำหน่วยการเรียนรู้เรื่องสัตว์เลี้ยงในฟาร์ม เพื่อใช้ทดสอบก่อนและหลังเรียน เป็นข้อสอบปรนัย 3 ตัวเลือก จำนวน 15 ข้อ
3. แบบประเมินทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ เป็นแบบประเมินที่กำหนดคำศัพท์ใน หน่วยการเรียนรู้เรื่องสัตว์เลี้ยงในฟาร์ม โดยใช้แบบบันทึกเก็บคะแนน
4. แบบประเมินพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

เมื่อได้กลุ่มประชากรแล้วจึงดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยโดยแบ่งขั้นตอนในการรวบรวมข้อมูลวิจัยได้ดังนี้

1. ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-Test) โดยการวัดความรู้ภาษาอังกฤษเรื่องสัตว์เลี้ยงในฟาร์มด้วยการให้กลุ่มประชากรทำแบบทดสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อเก็บเป็นคะแนนก่อนการทดลอง
2. ดำเนินการทดลองโดยการจัดการเรียนรู้ให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หน่วยการเรียนรู้เรื่องสัตว์เลี้ยงในฟาร์ม โดยใช้วิธีการสอนแบบโพนิกส์ ซึ่งทำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 8 ชั่วโมง
3. ทำการทดสอบหลังการทดลอง (Post-Test) ด้วยการให้ทำแบบทดสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษภายหลังการใช้วิธีการสอนแบบโพนิกส์
4. ทำการประเมินทักษะการอ่านภาษาอังกฤษแบบฟิกส์ โดยการบันทึกคะแนนการอ่านลงในแบบประเมินการอ่านโดยใช้แบบบันทึกเก็บคะแนน
5. ทำการประเมินพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้โดยการบันทึกคะแนนโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรม
6. นำข้อมูลที่ได้จากการวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียน ผลการประเมินทักษะการอ่าน และผลการประเมินพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ มาวิเคราะห์ทางสถิติ
7. นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาสรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือ
 - 1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ ประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญ โดยการตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมในการนำไปใช้จัดการเรียนรู้
 - 1.2 การหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
 - 1.2.1 ค่าความสอดคล้อง (IOC)
 - 1.2.2 ค่าความยาก (P) รายข้อ
 - 1.2.3 ค่าอำนาจจำแนก (B-Index) รายข้อ

1.2.4 ค่าความเชื่อมั่น (r) แบบอิงเกณฑ์

1.3 แบบประเมินทักษะการอ่าน ประเมินความเหมาะสมของแบบประเมินทักษะการอ่าน โดยผู้เชี่ยวชาญ โดยการตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมในการนำไปใช้ประเมินต่อไป

1.4 แบบประเมินพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ ความเหมาะสมของแบบประเมินพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญ โดยการตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมในการนำไปใช้ประเมินต่อไป

2. การวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย

วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้แบบทดสอบก่อนและหลังเรียนด้วย *t-test Dependent Sample*

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

การหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (สุรวาท ทองบุ, 2550)

1.1 หาค่าสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบรายข้อกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัดโดยใช้สูตรการตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบ

1.2 หาค่าความยากของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

1.3 หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

1.4 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. สถิติที่ใช้การทดสอบสมมติฐาน

เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สูตร (*t-test Dependent Sample Group*) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

ผลการวิจัย

การนำเสนอสรุปผลการวิจัย ผู้วิจัยนำเสนอภาพรวมและข้อสรุปผลการวิจัยที่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ตั้งไว้ ตามลำดับดังนี้

1.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยการสอนแบบโฟนิกส์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนอยู่ที่ 6.75/15 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.04 และค่าเฉลี่ยหลังเรียนอยู่ที่ 12.13/15 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.23

1.2 ผลการประเมินทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยการสอนแบบโฟนิกส์มีผลการ

ประเมินทักษะการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 8.08 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79 อยู่ในระดับดี คิดเป็นร้อยละ 100

1.3 การประเมินพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยการสอนแบบโฟนิกส์มีผลการประเมินพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้หลังเรียนมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 15.29 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.39 อยู่ในระดับดี คิดเป็นร้อยละ 50 และระดับดีมาก ร้อยละ 50

การอภิปรายผล

1. จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบหาค่าความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดม่วงงาม โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์จากผลการวิจัย พบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้สามารถอภิปรายได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เกิดขึ้น เกิดจากการเรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ซึ่งสอดคล้องกับ ปราณี กองจินดา (2549) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงความสามารถหรือผลสำเร็จที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ทางด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิราภรณ์ เสืออินทร์ (2557) ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตวดี ว่างนาม (2564) การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการอ่านออกเสียงแบบโฟนิกส์ (Phonics) โดยใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการอ่านออกเสียงแบบ โฟนิกส์ (Phonics) โดยใช้แบบฝึกทักษะ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. จากการประเมินทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดม่วงงาม หลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ พบว่า มีผลการประเมินทักษะการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 8.08 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79 อยู่ในระดับดี คิดเป็นร้อยละ 100 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐพล สุริยมณฑล (2560) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ในระดับดีเยี่ยมหลังได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบโฟนิกส์ และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ศิริณภาพรหมคำ (2558) เรื่อง แนวทางทางภาษาศาสตร์ในการสอนการเน้นเสียงพยางค์ภาษาอังกฤษในระดับคำสำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษา พบว่า หลังจากการเรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์แล้ว ผู้เรียนที่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์สามารถเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามรูปแบบของภาษาอังกฤษมากกว่าผู้เรียนที่ไม่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์อย่างเห็นได้ชัด และผู้เรียนที่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์มีพัฒนาการด้านการเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษดีกว่าผู้เรียนที่ไม่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์อย่างเด่นชัด ดังนั้น การเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์เป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการเน้นเสียงพยางค์ในคำภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

3. การประเมินพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ โดยพฤติกรรมบ่งชี้ถึงการแสดงออกพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้มีความสอดคล้องกับการศึกษาของปิลันญา วงศ์บุญ (2550) ที่ได้ระบุถึงพฤติกรรมบ่งชี้ต่าง ๆ ที่จะแสดงออกเมื่อนักเรียนมีใฝ่เรียนรู้ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้ คือ (1) อยากรู้ อยากเห็น เป็นคนช่างสังเกตสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว (2) มีการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ชอบศึกษาค้นคว้า ทบทวนความรู้อยู่เสมอ (3) มีความเพียรพยายาม มีความมุ่งมั่นตั้งใจ ทำการบ้านด้วยตัวเอง หลังจากทำการทดลองจนได้ผลการประเมินพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ของนักเรียนพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดม่วงงามที่เรียนด้วยการสอนแบบโฟนิกส์มีผลการประเมินพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้หลังเรียนมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 15.29 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.39 อยู่ในระดับดี คิดเป็นร้อยละ 50 และระดับดีมาก ร้อยละ 50 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สำลี รักสุทธี (2553) พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้เพิ่มขึ้นสามารถใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์อยู่ในระดับดี

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัย พบว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนได้เป็นอย่างดีและผู้เรียนมีพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ในระดับดี ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ควรเพิ่มและมุ่งเน้นให้ความสำคัญกับการเรียนรู้พื้นฐานการอ่านออกเสียงตามหลัก เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจในระบบการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยเฉพาะในช่วงชั้นประถมศึกษาตอนต้นจะสามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วและปรับพื้นฐานการอ่านให้นักเรียนได้เป็นอย่างดี
2. ครูสามารถนำวิธีการสอนโฟนิกส์ไปปรับใช้ได้ตามความเหมาะสมกับผู้เรียน รวมไปถึงรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับภาษาและการออกเสียงและคำนึงถึงความเหมาะสมด้านเวลา สื่อการเรียน และเนื้อหาที่เหมาะสม
3. ควรมีการทำการวิจัยทดลองแบบมีกลุ่มทดลองเพื่อเปรียบเทียบนักเรียนสองกลุ่มเพื่อให้เห็นข้อแตกต่างของการจัดการเรียนรู้แบบปกติและการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการแบบโฟนิกส์ได้อย่างชัดเจน

องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัย

การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนได้เป็นอย่างดี เนื่องจากวิธีการโฟนิกส์นั้นสัมพันธ์กับทักษะในการเรียนภาษาอังกฤษทุกทักษะไม่ว่าจะเป็นฟัง พูด อ่าน เขียนและสะกดคำ ซึ่งเมื่อผู้เรียนแยกแยะหน่วยเสียงเป็นจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจ เวลาฟังเจ้าของภาษาพูด (Listening) เมื่อเข้าใจก็สามารถโต้ตอบได้ (Speaking) และเมื่อผู้เรียนพบคำใหม่ ก็ใช้หลักแยกแยะหน่วยเสียงอ่านได้ (Reading) ซึ่งเมื่อผู้เรียนอ่านได้ก็จะสามารถเขียนคำตามที่ได้ (Spelling และ Writing)

เอกสารอ้างอิง

- กีก่อ พิสุทธิ และกัลยรัตน์ ชาวันดี. (2561). การพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดฝึกทักษะ โฟนิคส์ออนไลน์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเต่างอยพัฒนศึกษา.
http://www.ska2.go.th/reis/data/research/25620911_150656_0997.pdf
- กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2563). คู่มือการใช้แบบประเมิน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียน สำหรับครูผู้สอนโรงเรียนในโครงการโรงเรียนคุณภาพประจำ ตำบล ระดับมัธยมศึกษาและโครงการโรงเรียนประชารัฐ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 35 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. ผู้แต่ง.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. ผู้แต่ง.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2551). เรียนให้รู้: ใช้ข้อมูลอย่างผู้ชนะ (พิมพ์ครั้งที่ 2). ชัคเชส มีเดีย.
- จิตวดี วังสนาม. (2564). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการอ่านออกเสียงแบบโฟนิคส์ (Phonics) โดยใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, คณะครุศาสตร์.
- จิราภรณ์ เสืออินทร์. (2557). การพัฒนาทักษะความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษโดยการสอนแบบ โฟนิคส์ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบุญคุ้มราษฎร์บำรุง. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหา- บัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ณัฐพล สุริยมนพ. (2560). การสอนแบบโฟนิคส์เพื่อส่งเสริมการออกเสียงและความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ทรงพจน์ สุภาพล. (2557). นักวิจัยช่วยไขปริศนาว่าทำไมเสียงเพลงจึงช่วยเพิ่มประสิทธิภาพความทรงจำของ คนเราได้. <https://www.voathai.com/a/music-and-memories-ss/1822556.html>
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 7). สุวีริยาสาส์น.
- บุษกร โยธานัก. (2555). พัฒนาการของเด็กวัยเรียน 6-12 ปี. <https://www.gotoknow.org/posts/305078>
- ปราณี กองจินดา. (2549). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์และทักษะการคิดเลขในใจของ นักเรียนที่ได้รับการสอนตามรูปแบบชิปปา โดยใช้แบบฝึกหัดที่เน้นทักษะการคิดเลขในใจกับนักเรียนที่ ได้รับการสอนโดยใช้คู่มือครู. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏ พระนครศรีอยุธยา.
- ปิลันญา วงศ์บุญ. (2550). การศึกษาคุณลักษณะใฝ่รู้ใฝ่เรียนของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- โฟนิคส์คืออะไร. (2557). โฟนิคส์คืออะไร. <https://goodworksheet.wordpress.com/2014/11/14/โฟนิคส์คืออะไร-2/>
- ศิริณา พรหมคำ. (2558). แนวทางทางภาษาศาสตร์ในการสอนการเน้นเสียงพยางค์ภาษาอังกฤษในระดับคำ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยนเรศวร.

- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). *การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะครุศาสตร์.
- สุรวาท ทองบุ. (2550). *การวิจัยทางการศึกษา*. อภิชาติการพิมพ์.
- สำลี รักสุทธี. (2553). *คู่มือการจัดทำสื่อวัตกรรมการเรียนการสอน และแผนฯ ประกอบสื่อวัตกรรมการเรียนการสอน*. พัฒนาศึกษา.
- อินทิรา ศรีประสิทธิ์. (2552). ทฤษฎีใหม่ในการสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทยที่รวมการวางพื้นฐานด้วย Phonemic Awareness & Phonics ตามด้วยการสอนอ่านเป็นคำ (Whole Language) เพื่อแก้ปัญหาอาการภาษาอังกฤษบกพร่อง (Dyslexia) ของคนไทย. ใน *เอกสารการอบรมครูในสภาพแวดล้อมที่มีนักเรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้* (หน้า 1-14). UNESCO-APEID.
- Guglielmino, P. J. & Guglielmino, L. M. (2003). Are your learners ready for e-learning? In Piskurich, G. (Ed.) *The American Management Association handbook of e-learning: Effective design, implementation and technology solutions*. AMACOM.